

2. SZÁM.

rgó bácsi
zó számrá

gyei insé-
küldöttek:

frt, Ker-
er Ilonka
ka 2 frt.,
Schöpkes
tid 50 kr.
Hirschler
gota 1 frt
t., Patter-
erde Osz-
rt 40 kr.,
t., Vécsey
t. (nagyon
ggel fogad-
t., Tarányi
ka 1 frt.,
zi és Ká-
Brüll Elli
ét) 48 frt.,
frt., Stern

gyes ada-
ó bácsi.

őihez.

edik. Tisz-
előfizetőit,
szívesked-
megajítani.
ennakadást

ára:

40 kr.
80 „
60 „

elküldésére
nyok hasz-
vatalához:
Athenaeum-

hivatala.

enaem-épület.

adapesten.

KISIRAP

MADZAG-JÁTÉK. (Lásd a 198. lapon.)

XLII. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. márczius 27-én.

PUTNEY VÁRA KEDVENCZE.

(Elbeszélés képekkel.)

A »Sastoll« és az »Ezüst barlang« szerzőjétől.

(Folytatás.)

MIALATT pedig Katicza így bolyongott az erdőben, ott-hon a szülei házában nem is annyira aggódtak, mint inkább boszankodtak. Egészen bizonyosra vették, hogy Tamás vitte el a kicsikét, ami már nem is először történt így. Nem aggódtak tehát, mert tudták, hogy Katicza jó helyen van ott barátai közt; tehát csak boszankodtak, hogy Tamás az ő akaratuk ellen csente el a kis kedvenczet.

De leginkább boszankodott Vili, aki nagyon szerette hugocskáját és zokon vette, hogy Tamás csinyje miatt nem láthatja.

— No, majd adok én neki! Reggel mindjárt hajnalban elmegyek a várba és haza hozom Katiczát. És azután legalább két hétig nem eresztjük oda, ugy-e apa?

Az apa ráhagyta, hogy jó lesz, mert maga is haragudott egy kicsit, hogy az ő »Katkája« nincs itthon. S ebben megegyezve, nyugalomra tértek.

Másnap reggel még alig pitymallott, már Vili talpon volt. Hamarosan falatozott valamit reggelire, aztán fogta kedves jó puskáját és utnak indult.

Derült, kellemes idő volt s a fölkelő nap sugarai bearanyoztak erdőt-mezőt. Igazi gyönyörűség volt az erdőben bolyongani. Ha nem lett volna határozottan kitűzött czélja, mindjárt neki is indult

volna Vili, hogy valami jó vadat keressen puskájának; de most nem gondolt rá, hanem sietve haladt az ösvényen a vár felé. Arról persze sejtelve sem volt, hogy kedves hugocskájával mi történt; de még azt sem tudta, hogy vörös-bőrű indiánusok kóborolnak a környéken. Egészen nyugodtan és gondtalanul ballagott előre.

Csak egyszer állt meg néhány pillanatra s gyorsan lekapta válláról a puskát. Egy nagy szürke farkas jött vele szemben, alig ha nem ugyan az, amellyel az éjjel Katiczának volt találkozása. Csakhogy Vili nem száraz ággal ment neki. Az ilyen veszedelmes fenevadat irtani kell, azt jól tudta. Ezért mindjárt le is akarta puskázni. De hiába akarta. A farkas, amint a fiatal vadászt megpillantotta, hirtelen megfordult és eltűnt a bokrok közt.

Vili boszankodott, hogy elszalasztotta a zsákmányt, pedig alig ha nem nagy szerencséje volt, hogy nem süthette el a puskáját. Ezt azonban csak akkor kezdte észre venni, mikor eljutott a folyó partjára. Ott nagy meglepetés várta.

A folyón, mint már mondtam, két csónak volt, és rendesen mindegyik parton volt egy-egy, csak ritkán maradt mind a kettő az egyik parton. De most ott, ahol Vili a csónakot kereste, nem talált semmit a vizen. Láttá azonban, hogy a csónak mégis ott van, csak hogy künn a parton és már nem is csónak. Szét volt rombolva, száz darabra tördelve.

— Ki tehetette ezt? szölt Vili magában egészen elképedve. Tamás járt itt utol-

jára; de ő ilyen gonoszságot nem követhet el. Ilyet fehér ember nem cselekszik. Itt vörös-bőrűek jártak!

Erre megdobbant kissé a szive. Nézett a tulsó partra. Ott sem látta a másik csónakot.

— Bizonyosan azt is össze vagdalták, hogy megnehezítsék nekünk az átkelést. Így már bizonyos, hogy ellenséges szándékkal járnak itt. Most már vigyáznom kell, itt lehetnek közel.

Fiatalsága mellett is: Vili már nagyon jól tudta, milyen veszedelem az, ha ellenséges vörös-bőrűek vannak közel. Gyorsan vissza vonult tehát a partról a fák közé és gondosan figyelve, kémlelődvé várt néhány perczig, egyuttal pedig gondolkodott, hogy most már mitevő legyen?

— Legjobb lesz, ha értesitem rögtön a várbelieket. A kapitány mindjárt kiküld néhány katonát, hogy tisztítsák meg a környéket a veszedelmes látogatóktól.

De hogy oda jusson, át kell a folyón kelni, csónak pedig nincs. Ez máskor nem igen akasztotta volna meg Vilit, mert nagyon jól tudott uszni; de most egyszerű uszással nem kelhet át. Ha puskája, puska-pora megnevvesedik, nem veheti hasznát; pedig ha ellenséggel találkozik, a fegyverre szüksége lehet. Nagyon meg köllött tehát gondolni, mit tegyen. Haza hiába megy, csak az időt vesztegeti. Ki kell találnia valami módot, hogy a puskáját, ruháját szárazon vihesse át a vizen.

Ki is találta mihamar.

— Csinálok egy kis tutajt, arra teszem rá a puskámat, ruhámat, lőszeremet és uszva átvontatom.

Mindig a zsebében volt jó erős vadász-kése, ezzel vághatott jókora vastagságu galyakat. Meg is indult a part közelében. De alig haladt tiz lépésnyire, meglepetve állt meg. A folyón ott lengett egy csónak. Csak hogy nem az ő csónak-jok. Vili rögtön ráismert. A vörös-bőrűek készítenek ilyen csónakokat.

Tehát most már semmi kétsége sem lehetett, hogy éppen itt közel köll lenni az ellenségnek.

A folyó tulsó partján ugyan-ekkor Tamás is éppen ilyen félén gondolkodott, még pedig veszedelmesebb állapotban. Katicza nyomait kutatva, ő is a folyóig jutott és már éppen a csónakot kereste, mikor egyszerre arról győződött meg, hogy egyelőre másra kell ügyelnie. Arra, hogy ő maga kimeneküljön a bajból.

A legelső, amit tett, az volt, hogy hátra ugrott és egy vastag fa mögé állt, a puskáját pedig lövésre készen tartotta. Pedig még nem látott senkit, semmit. Hallani sem hallott egyebet, csak egy halk fütttyenést, mely csalódásig híven hasonlított a madár-fütttyhöz. De Tamás nagyon ismerte. Ez nem madár-füttty, hanem jel-adás, mely vörös-bőrű indiánustól ered és a társának szól. Tehát semmi kétség, hogy legalább is ketten vannak itt közel. És azt is mindjárt tudta Tamás, mit jelent a fütttyező. Az egyik vörös-bőrű jelt adott a másiknak és bizonyos, hogy őt, Tamást, akarják hatalmukba keríteni. Két oldalról közelednek a támadásra és a maguk

titkos hangján értesítik egymást, ki hol van és mit tegyen a másik.

Tamás nem volt sem félénk, sem elbizakodott. Tudta ő jól, hogy bátornak kell lenni a maga helyén és idején, de a hetvenkedés semmit sem ér. Azt is nagyon jól tudta, milyen veszedelmesen furfangos ellenség a vörös-bőrű indiánus. Ismerte is a fortélyait, s épp azért látta be rögtön, hogy most nagy veszedelem környezi.

Egyik vörös-bőrű szemben lesi, a másik hátulról kerülgeti. Ha megindul, hogy az egyikkel szembe szálljon, a másik hátulról lopva megközelelti és lelövi. Már pedig ez semmikép sem lett volna Tamásnak kedvére. Bátran szembe tudott ő nézni a halállal, ha volt

rá oka; de hogy a vörös-bőrűek csak úgy hiába lepuskázzák, mert éppen az utjukba tévedt, már ebbe semmikép sem tudott bele nyugodni.

Ezt azonban könnyebb volt nem szeretni, mint megakadályozni. Az a vastag fa, amely mögött állt, csak az egyik ellenségtől óvja meg; a másik jól láthatja messziről. S akárhogy kerülgeti

a fát, egyik vörös-bőrű mindig látja. Innen tehát el kell mozdulni.

Nem is gondolkozott sokáig, hanem elő szedte ő is a furfangos eszét, melynek már sokszor vette hasznát, mikor két-lábu s négy lábu vadakkal volt hadakozásban. Villám-gyorsan ugrott nehányat, aztán végig terült a földön egy kis bokor mellett. A bokor galyain keresztül láthatott, de őt a földön nem lehetett

látni, csak egészen közletről. Ő pedig löhetett is, mert akár állva, akár ülve vagy fekve, egy formán jól tudott bánni a puskával.

Eddig ez jó is lett volna s most már csak vigyáznia kellett, hogy az ellenség meg ne lepje. Fekvő helyéből nem láthatott messzire, és hallgatónia kel-

lett, hogy a neszről tudja meg, hol mozognak ellenségei. Mert azt is tudta, hogy ezek nem mondanak le többé a prédáról, ha egyszer rávetették a szemöket.

De ellenségei is furfangosak voltak. Hiába hallgatózott, nem hallott semmi neszt. Tapasztalatlan ember neki bátorodott volna, hogy már elmúlt a veszély; de Tamás jól tudta, hogy nem úgy van.

DORGATORIUM. (Lásd a 202. lapon.)

— A gézengúzok törik a fejüket, hogyan közelítsenek meg. Itt fognak rám lesni akár estig is. Nem igen bánám máskor ... de most ... az a szegény kis Katicza ... ki tudja, hova bolyong el, s én nyomát veszttem!

Rettentően mérgelődött, de mégsem mozdulhatott. Ha fölkel és megindul, bizonyos, hogy néhány perc múlva vége, agyon lövik. Szinte bizony reménytelennek látszott az állapota s a kemény, edzett vitéz közel volt hozzá, hogy tehetetlen

A FALU BÜSZKESÉGE. (Lásd a 199. lapon.)

dühében sirva fakadjon, mikor váratlanul közbe lépett valaki, akire nem számított Tamás, de még a vörös-bőrűek sem.

Tudjuk, hogy mikor Vili a tulsó oldalon a folyóhoz ért és látta a szétdara-

bolt csónak maradványait, mindjárt kitalálta, hogy ellenség jár itt. S megindult, hogy módját ejtse a másik partra való átkelésnek. Alig ment néhány lépésnyire, meglepetve látta, hogy egy bokor alatt csónak leng a vizen. Még pedig olyan

csónak, minőt a vörös-bőrűek szoktak használni.

— Annál jobb. Ezen hamar átjutok.

Jól tudta, hogy veszedelmes vállalatba fog. Ha a vörös-bőrűek akkor látják meg, mikor a víz közepén evez, kényelmesen lelövik. De már ezt kockáztatni köllött. Bele ugrott a csónakba, fölkapta az evezőt és izmos kézzel néhány percz alatt átevezett a tulsó partra.

Alig haladt a száraz-földön néhány lépést, már ismét meglepetés érte. Nem igen messzire megpillantotta az ellenséget. Egy vörös-bőrű indiánus állt ott, láthatólag leselkedve, mert egy vastag fa mellett huzódott meg és koronként óvatosan nézegetett előre. Háttal volt fordulva Vili felé s nem vette észre ennek közeledését, mert Vili is tudott már annyit, hogy ahol ilyen ellenséget sejt, ott lehetőleg zajtalanul kell lépkedni.

Hogy az a vörös-bőrű valami gonosz-ságon töri a fejét, abban Vili egy pillanattig sem kételkedett. Azt nem tudta ugyan, kinek az életére tör az indiánus, de minden esetre csak fehérre emberre. Vagy a várbeli katonák, vagy a szomszéd gazdák valamelyikére.

— És hátha éppen Katiczára? gondolá megborzadva. De hiszen arról mindjárt teszek!

A következő pillanatban lövés dördült el s a vörös-bőrű indiánus rettentő ordítással ugrott el a fától, miközben az oldalához kapott. Meg volt sebesítve, de nem igen súlyosan. Annál nagyobb volt azonban az ijedelmé s a következő pillanatban nagy ugrásokkal tűnt el az erdő sűrűjében.

Vili egyelőre meg volt elégedve. Tudta, hogy az indiánus nem fog egyhamar megállani. Ment tehát Vili abban az irányban, a merre a vörös-bőrű az imént kémlelődött. Meg kell látnia, ki van ott.

Azt ugyan nem köllött sokáig keresnie. Mert amint a lövés eldördült s a megsebesített vörös-bőrű felordított, Tamás rögtön talpra ugrott. Mindjárt tudta, hogy most már kimenekült a kelepczéből. Hogy kicsoda a szabadítója, még nem tudta.

Akárki, de nagyon jó időben jött. Elég volt az a lövés mind a kettőnek.

(Folytatása következik.)

MADZAG-JÁTÉK.

(Képpel a czimlapon.)

KEZEIM közt zsinór-gyűrű —
 Átbujtatom ujjamat.
Nini, kis ágy! — Egyet húzok,
S ime pompás gyalu-pad.

Gyalu-padból kis tavacska;
No most váltsd le! Be fura...
Tavacskából virágos kert,
Kertből zengő tambura.

Most meg gyorsan vissza váltom,
S a tambura mivé lett?
Rámás tükör. — Csipjed oldalt!..
Nincs tükör, csupán keret.

Igy folyik a játék, amíg
Elejére vissza tér;
Ismét kezemen a kis ágy —
S most a tréfa véget ér.

A FALU BÜSZKESÉGE.

(Képpel a 197. lapon.)

ÖSSZE SZALADTAK csodájára a gyerekek a faluban. De bár nyitott szemökkel látták, nehéz volt azt elhinni, hogy valóságos igaz. Pedig mégis igaznak köll lennie! Hiszen Pali is mondja, pedig talán neki esik leginkább nehezére. Vakarja is hozzá a fejét. Mert hát ime, mégsem lett igaza a tisztelendő urnak. Gyuri milyen hamar föléje kerekedett!

Tavaly még együtt jártak a falusi iskolába. Akkor Gyuri bizony éppen olyan mezitlábos gyerkőcz volt, mint a milyen Pali még most is. A játéknál, fészek-kiszedésnél, kerítés-mászásnál és sok mindenféle dologban Gyuri volt az ügyesebbik, csak éppen az iskolában volt Palinak nagyobb a becsülete. Mert a hányan oda jártak a tanító elejébe, egyik sem mérközhetett Palival, aki mindig tudta a leczkáját, figyelt a tanító magyarázatára és magára vonta a tisztelendő ur figyelmét is. Valahányszor a fiatal lelkész meglátogatta az iskolát, mindig ugyancsak keményen kikérdezte Gyurit; de a vége mind annyiszor az lett, hogy megsimogatta az arcját.

— Jól van, fiam. Haladj tovább így. Embert csinálunk belőled.

Rá került néha a sor Gyurira is, de rendszeren másféle vége lett.

— Fajankó! Soha sem lesz belőled semmi, ha ilyen lusta és hanyag maradsz. Jobban iparkodjál!

Azt Gyuri bizony nem tette, hanem egy napon gúnyosan szólt Palihoz:

— No, te csak rágd tovább a bötüt és koptasd a tollat, aztán hizzál meg a tisztelendő ur dicséretitől. En itt hagy-lak és majd meglátjuk, ki fogja irigyelni a másikat.

Másnap már nem is volt a faluban. És aztán hetek, hónapok multak és nem látták többé, hírét is csak annyit hallot-ták, hogy a szomszéd falubeli gróf vitte

magával és nagyon fényes állapotba ju-tott a szép Budapesten. Hitték is, nem is. Igazában nem tudták, mit gondolja-nak, egészen addig, amig a következő esztendőben ki nem tavaszodott. Ekkor egy napon szép uri hintó robogott végig a falun s a kocsis mellett, a hintó bak-ján, fiatal legényke ült czifra ruhában, fején magas tetejű kalappal, a karjait büszkén összefonva.

— Az a Gyuri! mondták többen bá-mulva.

Mások nem hitték. Már hogy juthatna az az ostoba tudatlan Gyuri olyan fényes sorsra!

De néhány nap mulva el köllött hin-niök a hitetleneknek is. Gyuri ellátoga-tott haza a szüleihez és büszkén sétált végig a falun, szájában szivarral. (Lásd a képet a 197. lapon.) Rá sem nézett régi pajtásaira. Nyilván nem igen ismerte már őket. Ezek csak úgy bámulták, de megszólítani nem merték. Hiszen még a tanító urnak sincs ilyen fényes ruhája, büszke tekintete. Pali is ámult s végre ő merte megszólítani:

— Gyuri te! Hát csakugyan te vol-nál ez?

Gyuri úgy nézett körül, mint aki csodálkozik a megszólításon. De azután mégis csak megjött az emlékezete.

— Ahá, te vagy az, Pali? Csak-ugyan . . . éppen olyan paraszt-gyerkőcz vagy, mint régente. No, jó neked így is. Szegény Palkó. Hanem engem nem Gyurinak hívnak, tudd meg. Az én nevem Zsors. Dicsér-e még a tisztelendő ur? Lám, engem nem dicsért, de te többre is vitted a dolgodat, ugy-e. No, szervusz!

Ezzel büszkén odább sétált és engedte, hogy bámulják.

Palinak bizony rossz éjszakája volt. Milyen szorgalmas, pontos volt mindig és ime, ő most is csak olyan szegény gyerkőcz, Gyuri pedig hintón jár. Más-nap kezdte is mondogatni, hogy ő bizony

az szeretne lenni, ami Gyuri, megérdemelte ő is. De ezzel rosszul járt. Az apja megfenyegette, a tanító megintette, a tisztelendő pedig komolyan beszélt vele.

— Ne vakitson el a cifra külső, fiam. Gyuri közönséges kis inas, és ha nagyra nő, lesz nagy inas, mert egyéb nem telik belőle. De én megígértem az apádnak, hogy belőled külön embert faragunk, csak maradjon meg az iparkodásod.

Szegény Pali nem tehetett egyebet, hát csak iparkodott. De bizony nem igen volt bele nyugodva. Tapasztalta, hogy a faluban most már nem sokat tartanak róla, akár hogy dicséri is a tisztelendő ur és a tanító ur. Csak Gyurit emlegetik, az lett az egész falu büszkesége.

Lassan-lassan bele törődött Pali, hogy nem járhat olyan fényes ruhában és nem ülhet hintón. Aztán multak az évek és Pali elkerült a faluból, a tisztelendő ur pártfogása besegítette egy tan-intézetbe, honnan csak a nagy szünidőre tért haza minden évben. Már ekkor bizony csak mosolyogva gondolt Gyurira és nem kívánczolt a helyébe.

Aztán sok esztendő mult, a gyerekekből ifjak, végre öszülő emberek lettek. A falubeliek csak hébe-hóba hallottak hirt Gyuriról is, Paliról is, egyiket sem látták többé.

Egy napon azonban megint fényes hintó robogott a faluba s a paplak előtt állt meg. A tisztelendő ur, akiből már galambősz aggastyán lett, boldog örömmel sietett vendége elé. A hintóból pedig püspök lépett ki s oda szólt inasának:

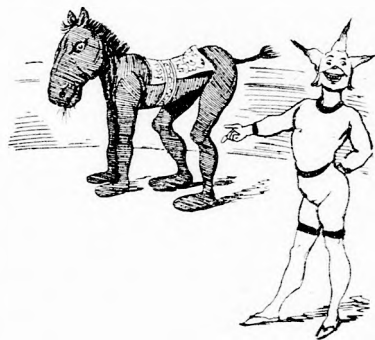
— Gyuri, elmehet egy órára rokonait meglátogatni, amíg én a tisztelendő urnál leszek.

El is ment Gyuri s elbeszélgetett rokonaival, régi ismerőseivel.

— Az ám, az ám! mondá. Ugy fordult biz' az. Abból a Paliból püspök lett s én oda kerültem hozzá inasnak. Mindegyikünk elérte, amire törekedett.

CZIRKUSZ-JÁTÉK.

Egy ügyes tornász-fiú, ha az e játékhoz szükséges lófejet kemény papirosból kiformalja s barnára bepacsomagolja, ami nem sokból áll, s valamely levetett hátul-gombolós nadrágját egy farkacskaival megtoldja: ezen apró rajzok szerint megszerezheti ugy magának, mint pajtásainak a mulatságos *czirkusz-játékot*. Egy második fiú könnyen kiöltözködhetik pojáczának, aki a lovacskával aztán mind végezteti az itt következő figurákat. Két-három próba után kitünően fog sikerülni.

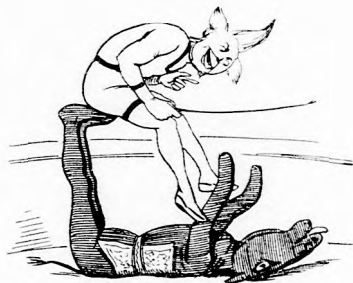
*Ez a híres Malamufti —
Van szerencsém bemutatni!*

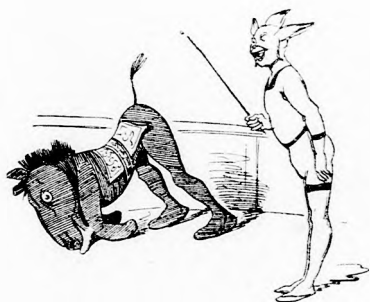
*Kezes állat, nem harap —
Ugess körül, trap, trap, trap!*

*Hopp! Vigyázz jól, Malamufti:
Két lábon fogsz ágaskodni!*

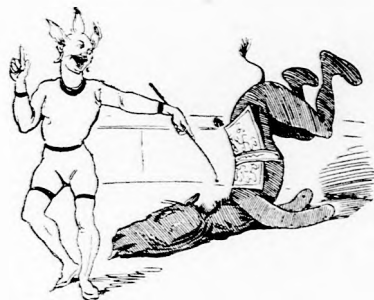
*Most hanyatt vágod magad,
S alám tartod lábadat!*

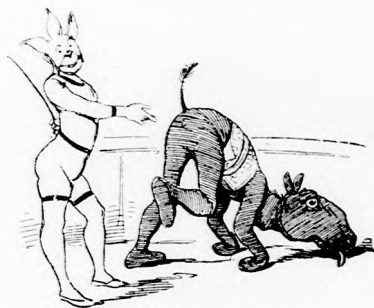
*Malamufti, mind rád néznek —
Bókolj a szép közönségnek!*

*Hopp!.. két lábon rugd a port —
S a korbácsot hozd apport!*

*Hátsó lábbal föl a légbé!..
Rakjad fejedet élémbe!*

*Malamufti: három lábba!...
Compliment ... alászszojgája!*

DORGATORIUM.

(Képpel a 196. lapon.)

EJNYE, piros kukoricza!
Hát állik ez kelves Vicza?
Nem tagadom, kisasszony,
Nagyon. nagyon haragszom!

Mosdatlan a kicsi szája,
Ni, spenót ragadt hozzája!
S a foga? Rettenetes!..
Czékla-létül lett veres.

Juj, az orra milyen póczos,
Szóke haja milyen kóczos!
És mit látok? ... a keze
Tenta-folttal van tele!

Hamar vizet, szappanyt, spongyát,
Mosdassuk a kisasszonykát;
Aztán fésűt szaporán,
Hadd simítok a haján!

A PUMI ARCZKÉPE.

(Képpel a 204. lapon.)

— Sokáig már nem birom tartani...
Még sincs meg?

— Ugyan ne nyugtalankodjál! Mintha
olyan hamar le lehetne egy kutyát raj-
zolni!

— Én nem nyugtalankodom, de Pumi
nem akar maradni. Már morog s még
bele harap a kezembe.

— Dehogy harap! Csak fogd erősen.

— Igen, de Béla is megjöhet, és ha
itt talál, kikapunk.

— Dehogy jön! Hallottam, mikor
mondta, hogy a pajtásaihoz megy. Addig
kényelmesen elkészítem a Pumi arczké-
pét. Meglásd, milyen szép lesz.

Eduska jó előre is elhitte, hogy szép
lesz, mert ő éppenséggel nem tudott
rajzolni. Eddig azt hitte, hogy Rózsika

sem tud; de most már látja, hogy tud.
Kár is, hogy Béla, a testvérbátyjok,
nem engedi a rajz-eszközeit; sőt kemé-
nyen meghagyja, hogy hozzá ne merjenek
nyulni. Csak mikor nincs itthon, akkor
mernek belopózni a szobájába, mint éppen
most is, mikor Rózsikának az jutott eszébe,
hogy lerajzolja kedves kutyácskájokat.
Szép nagy darab kemény papirost talált
a Béla rajz-eszközei közt, arra pompásan
lehetett rajzolni.

— Így ni! Most már körül-belül ké-
szen is van.

— Hadd lássam! szólt kíváncsian
Eduska.

Eleresztette a kutyácskát és oda lépett
a művészhez. De amint a rajzra nézett,
nagyot nevetett.

— No, ezt ugyan eltaláltad! Hiszen
rá sem lehet ismerni, hogy micsoda.
Nem is hasonlít kutyához!

— Hát ugyan mihez?

— Nem tudom én... még leginkább
emberhez. Szinte emlékeztet arra a ta-
nárra, akivel tegnap Béla sétált.

Most meg Rózsika nevetett nagyot.

— Az ám!.. Csakugyan! No, így
már éppen kitünően sikerült. Ha akarom,
Pumi kutya, ha akarom a tanár. Ez
lesz a czime is: »Pumi kutya vagy a
tanár.«

Rá is irta és mind a ketten nagyot
nevettek; de nem sokáig. Mert az udvar-
ról Béla hangja hallatszott.

— Szaladjunk, hamar!

Rózsika futott előre, utána Pumi,
leghátul pedig Eduska, aki a jeles rajzot
éppen a kezében tartotta. Ijedt futása
közben azonban elejtette a papirost.

Mikor lehajolt, hogy fölvegye, bámulva nézett rá.

— Ni, mi ez? Hát mind a két oldalán van rajz? Ez Bélának valami munkája. Rózsika nem nézte meg, miféle papirost vesz elő.

Eduska egészen jól találta el. Azon a kemény papíroson igen szépen rajzolt térkép volt. Annyit már Eduska is tudott, hogy ezt nem szabad elvinni, erre Bélának szüksége van. Emlegette is, hogy azért a dolgozatáért dicséretre számít.

— Vissza teszem az írásai közé. Ha a térképet fordítom fölfelé, nem veszi észre, mi van a tulsó lapon.

Ezt bölcsen és gyorsan elintézte Eduska, aztán Rózsika után sietett. Béla csakugyan nem vett észre semmit. Rózsikának pedig csak akkor jutott eszébe a rajz, mikor Béla már elment az iskolába. Számon kérte Eduskától, aki meg hűségesen elmondta, miért tette vissza a papirlapot.

— Ugy-e jól tettem?

— Im igen... jól... csakhogy... baj lehet belőle.

Rózsika szinte bele sápadt. Rögtön eszébe jutott, mi lehet belőle. A tanár kezébe kapja, véletlenségből megfordítja, akkor aztán meglátja azt a gyönyörűséges rajzot és azt a nagyon mulatságos aláírást, melyen ő Eduskával annyit nevetett. De most már semmi kedve a nevetésre. Mert ha a tanár meglátja, okvetlenül azt fogja hinni, hogy Béla csinált ilyen csuf tréfát. Béla persze tagadni fogja, de az ilyen tagadást rendszeren nem hiszik el... és akkor Béla

büntetést kap, csuffá lesz egészen ártatlanul. Még talán ki is csapják az iskolából. Akkor aztán mit szól majd apa, mama!

Minél tovább forgatta a fejében ezt a gondolatot, annál világosabban látta, milyen nagy lehet itt a veszedelem. Hol a hideg borzongatta, hol hőség futotta végig, és keserű szemrehányást tett magának, hogy minek is fogott bele abba a szerencsétlen rajzolásba, mikor Béla ugyis mindig tiltotta! És most meg éppen Bélát sodorta bajba.

BÉLA.

Csupán az az egy kis reménye maradt még, hogy a tanár talán mégsem veszi észre a dolgot. Alig várta, hogy megtudhassa, mi történt az iskolában.

Erre pedig még jó ideig kellett várnia, ami nagyon keservesen esett. Nem tudott sem játszani, sem komoly dologgal foglalkozni, csak leste az időt, a mikor Béla haza szokott jönni az iskolából. Nem is győzte már várni, hogy a fiú

megjőjön, hanem kiment a kapu elé, hogy messziről lássa. Mindjárt meg fogja tudni Bélának az arczáról, hányat ütött az óra; van-e baj vagy nincs.

Jó ideig kellett ott a kapu előtt türelmetlenkednie. Végre aztán mégis csak megjött az ideje. Látott több fiut, akikről tudta, hogy Bélának a tanuló társai. Ezek már haza felé mentek az iskolából.

Jöttek egyenkint, párosával, hármasával, de Béla nem volt köztök. Már ez rossz jel. Béla mindig gyorsan szokott haza jönni. Miért marad el most? Itt jön a szomszédbeli pajtása, akivel együtt szokott jönni. Most ez maga jön.

Rózsika már nem bírt az aggodalmával és türelmetlenségével. Oda szaladt a Béla pajtásához.

— Hol maradt Béla? kérdé izgatottan.

— Ott tartotta a tanár ur az iskolában.

Még a vér is elhült Rózsikának ereiben. Tehát csakugyan bekövetkezett a baj! Hebegve kérdé:

— Ott tartotta... és miért?

— Azt nem tudom egészen bizonyosan. Csak úgy gondolom, hogy a térkép

rajzáról akar vele beszélni. Mert amint végig nézte a dolgozatokat, mindjárt kérdezte Bélától, hogy ő maga rajzolta-e és aztán azt mondta, hogy beszélni fog még vele.

Most már nem lehetett semmi kétség. A tanár ott tartotta Bélát és most valatja. Kitért a zivatar!

Rózsika egy-két pillanatig egészen megzavarodva állt ott. De aztán futásnak eredt.

— Még talán nem késő... még segíthetek. Ha már így van, el köll viselnem... de azt nem engedhetem, hogy szegény Bélát szegyen érje miattam.

Alig néhány percz mulva már ott volt az iskola-épületben és berontott a tan-

terembe. És csakugyan! Ott állt a tanár, előtte pedig Béla. S a tanár kezében volt az a szerencsétlen rajz, erről beszélt valamit. A tanár is, Béla is nagyot nézett, mikor Rózsika berontott és nem is köszönve, már az ajtóból lelkenedezve kiáltá:

— Kérem... nem ő rajzolta... tessék elhinni, nem ő rajzolta!

A tanár csodálkozva is, de szigoruan is tekintett Bélára.

A PUNI ARCZKÉPE.

— Hogyan? Mi ez? Hát nem a te munkád?

— De igenis, tanár ur! Mi jut eszedbe Rózsika? Mit fecsegsz itt, hogy nem én rajzoltam?

— Nem hát... megvallom őszintén, én vagyok a hibás... én rajzoltam... a Pumi kutyát akartam lerajzolni, de Eduska azt mondta, hogy inkább hasonlít emberhez.

— Micsoda hasonlít emberhez? Ez a térkép? kérdé a tanár.

Most már meg volt akadva Rózsika. Hiszen ezek még nem tudnak semmit... Most már szeretett volna elfutni, de nem lehetett. Megfogták és meg köllött magyaráznia, miről beszél. A tanár megfordította a rajzlapot. Most már értette a dolgot. Kissé elkomolyodott, Béla pedig, aki szintén látta és megértette, mérges pillantást vetett hugocskájára.

— Oh, köllött ez nekem? gondolá Rózsika kétségbe esetten. Magam árultam el az egészet! Hogy csuffá tettem magamat!

De a tanár arca egy percz mulva már földerült s nyugodtan mondá:

— Nagyon helytelen multság volt, hogy a bátyád rajz-lapjára firkálgattál. Csakugyan baja eshetett volna miatta. No de jóvá teted ezzel az őszinte iparkodással, amely ide vezetett, hogy elhárítsd tőle a kellemetlenséget. Bocsáss meg neki te is, Béla fiam. Itt a rajzod. Ne felejtsd, amit magyaráztam. Ha követed utasításaimat, jövőre már egészen tökéletes lesz a dolgozatod, mert most is már a legjobb valamennyi közt. Te pedig, kis leányom, jövőre legalább is

nézd meg, mire firkálsz; de legokosabb lesz, ha békében hagyod a bátyád holmiját.

Röstelkedve, szégyenkezve ballagott haza Rózsika. Béla azonban követte a tanár jó tanácsát és nem haragudott, mert látta, mily őszintén akarta hugocskája jóvá tenni hibáját. Így aztán, mire haza értek, szent volt a békeség. De Rózsika így szólt:

— Ne félj, Béla, nem fog ilyesmi többször megesni! Soha sem nyulok többé a holmidhoz. Mert bizony szeleburdi játékból még baj is lehet. Most csak magam adtam meg az árát, meg is érdemeltem. De többet nem kívánok belőle.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. kötet 10-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Piros	Sik
Endre	Abra
Tág	Nő
Ösi	Dal
Fogoly	Ordas
Igaz	Rom

Petőfi Sándor

Helyesen fejtették meg: Bezerédj Ilona, Heimler Anna, Montag Sarolta, br. Majthényi Józsi, Heinrich Margit, Farkas Jenő, Veisz Margit, Jolán, Aranka és Rudi, Kanitz Dorothea, Deutsch Oszkár, Dienes Mariska, Barkányi Ödön, Themleitner Mariska, ifj. Somssich Andor, Pollák Alfréd, Roth Margit, Vilmos és Pál, Véghely Flóra és Dezső. (Mi az a Dezsőczius? Ilyen tréfa-név megjárja otthon, de a nyilvárosság előtt komolyan illik fellépni. F. b.) Kéler Ida, Maller testvérek, Widéry Jenő, Finitzer Gizella, Patterson Margit és Orsolya, Mangold Irén, Kineth Margit, Schwitzer Margit és Tóni, Baum Miklós és Róza, Lindl Mái és Zsiga, Koveck Iván, Concha Klára, Ehrlich Juliska, Kutas Margit, Pankovich testvérek, Gyalay László és Lajos, Dvorszky Paula, Gonda László, Salamin Andor, Kunwald Margit,

Scheuer Ervin, ifj. Kubinyi György, Wertheimstein Adrienne, Nyáry Miklós, Benedek Pista, Bakos Géza, Bergl Ernő, Schlesinger Adrienne, Kovács Irénke, Vadas Zoltán, Frankl Paula, Stern testvérek, Schöpkes Mariska, Ferch Gyula, Szontagh Donát és Sándor, Haidt Margit, Szauer Ninka, Wenckheim Mariska, Bródy Armand, Matuska György, Kovács Erzsike, Beck Irén és Sárika, Dunay Margit, Biedermann Frida, Bartók Margit, Kohn Gizella és Teresi, Pizinger Márián, Steiner Boriska, Kaczander Teresi és Ernő, Szilágyi Ágota, Décey Mariska, Szöllősy Aurél, Pataki Imre, Mihályi Margit, ifj. Isaák Gyula, Feley Aranka, Zsitvay Aranka, Kemény Irma, Kosztolányi Erzs, Kemény Ilka, Orosz Viki, Tompa Alice, Simonits Rózsa, Elsner Mici, Nigrényi Ilonka, Tóth Mariska, Ujváry Karolina, Elsner Klótild, Petrik Rózsa, Gunszt Erzs, Töröss Jolánka, Fáy Vilma, Kádár Milike, Németh Gizella, Hencz Kornélia, Horváth Iducci (?) és Nelli, Fantossy Irénke, Martinetz Mariska, Kovács Margit, Elsner Margit, Romeiser Ilonka, ifj. Szabó Béla, Fried Pista, ifj. Basch Gyula, Fluss Olga és György, ifj. Veszprémy Lajos, Szögyény Gábor, Farkas László, Perger Irén, Lénárd Pisti, Gállik testvérek, Kricsfalusy Márta, Eisenberger Matild, Fleischer Tihamér, Dousa József, Goldschmiedt Olga, Steinberger Kató, Prettenhoffer Pisti, Labrentz Aranka, (Nem illik irást beporozni. F. b.) Ambrózy Gyula, Wittchen Elsa, Lengyel Margit, May Oszkár, Hirschler Jolán, Gerde Oszkár, ifj. Márfy Ede, Vécsey Kálmán, Klár Berta, Könyöki Ella és Ilka, Watzler Irma, Imrédy Kálmán és Károly, Gedeon Zoltán és Endre, Visontai Ilona.

*

A »KIS LAP« XLII. köt. 10-dik számában közölt találós mese megfejtése:

Halló!

Helyesen fejtették meg: László Margit, Wenckheim Mariska, Bródy Armand, Matuska György, Weisz Aranka és Rudi, Steiner Boriska, Kaczander Teresi és Ernő, Kohn Gizella és Teresi, Bartók Margit, Pizinger Márián, Dunay Margit, Biedermann Frida, Beck Irén és Sárika, Kovács Erzsike, Schöpkes Mariska, Ferch Gyula, Szontagh Donát és Sándor, Haidt Margit, Szauer Ninka, Stern testvérek, Frankl Paula, Vadas Zoltán, Kovács Irénke, Bergl Ernő, Schlesinger Adrienne, Bakos Géza, Maller testvérek Schwartz István, Reitzer Margit és Alice, Reiner Anna, Beer Sarolta, Bály Gabciz (Fiu- vagy leány-név? F. b.) Wertheim Juliska, Szöllősy Aurél, Mayer Hedvig, Pollák Dezső,

Ullmann Andor, Fleischer Tihamér, Eisenberger Matild, ifj. Basch Gyula, ifj. Márfy Ede, Lengyel Margit, Bánfay Irén.

*

A »KIS LAP« XLII. köt. 11-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Hétfő.

Helyesen fejtették meg: Kricsfalusy Márta, Kunwald Margit, Petterson Margit és Orsolya, Básthy Béla és Zoltán, Gerde Oszkár, Váczy Annika, Buzáth Jolán és Lajos, Steiner Boriska és Janesi, Elsner Margit, Gállik testvérek, László Margit, Mader testvérek, Vadas Zoltán, Kinneth Margit, Pálesch Pál, Pizinger Márián. A »Pásthy«-féle leány nevelő intézet belső növendékei, Hofmann Lóra, Dienes Mariska, Wittchen Elsa, Prettenhoffer Pisti, Horváth Böske, Gedeon Zoltán és Endre, Szontagh Donát, Koch Janka és Pepi, Hüttl Elza, Bárkányi Ödön, Singer Béla, Redlich Kornél, Wetzler Irma, Könyöki Ella, Vécsey Kálmán, Loyzel Irma, Bánfay Irén.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szontagh Donát és Sándor. Mint eddig, úgy ebben az évben is, annak idején, cseresznye-éréskor, majd felszólítalak ismét. Ne a »Kis Lap« kiadó, de annak szerkesztői hivatalát keresd föl rejtvényeiddel. A kiadó-hivatal csak a lap anyagi dolgait végzi; ilyenek: az előfizetési pénzek elkönyvelése, a lap szétküldése, a hiányzó példányok pótlása, stb. Kedves tudomásomra szolgál, kik vagytok s mely osztályokat járjátok. — **Haidt Margit.** Régi hívennek, szeretett bátyád halála hírére mély megilletődéssel vettem s teljes szívből osztozokodom házatok mély bánatában. Leveleidet mindig *Forgó bácsihoz* és ne *más nevére* küldjed. A két első sor jó; de a másik kettő kiszökken a rendből. A két elsőt magában is közlök, ha olyan nagyon könnyű nem volna. Egyébbel tégy kísérletet. — **Stern Elza.** Soraidban örömmel telt. — **Otrocsányi Miklós.** Az igaz, hogy nehéz, de a legdicsebb pályák egyike a tengerészeti. — **Szauer Ninka.** Egy kis szöszsenet az hugocskám, de még nem költemény. Bekezdő sorai nem valami emlék gyanánt csendültek föl lelkedben? *Vidéket — elmennem:* mindenesetre a legmerészebb rímek közé tartozik. — **G.** Anyagnak jó, de kidolgozása darabos, merőben művészietlen. — **Wertheimstein Adrienne.** Valami érdemesebbre is fordíthatad volna a magyaritással járó fáradságot. De, némi változtatással, sorát ejtem. Máskor jókora szélét

Eisenber-
Márffy Ede.

1-dik szá-
fejtése:

g: Kricsfa-
terson Mar-
tán, Gerde
án és Lajos.
Margit, Gállik
stvérék, Va-
dlesch Pál,
eány nevelő
óra, Dienes
offer Pisti,
ndre, Szon-
Hüttl Elza,
ich Kornél,
ey Kálmán.

A. J. A.

Mint eddig,
jén, cseresz-
mém. Ne a
ztói hivata-
adó-hivatal
ilyenek: az
lap székül-
stb. Kedves
s mely osz-
it. Régi hi-
hírét mély
vből osztoz-
Leveleidet
nevére küld-
tettó kiszök-
an is közöl-
nem volna.
Elza. Soraid-
lós. Az igaz,
k egyike a
y kis szösz-
kötemény.
anánt csen-
elmennem:
k közé tar-
rozása dara-
rtheimstein
fordíthatad
ot. De, némi
jókora szélét

hagyj a papirosnak s csak egy oldalára írj. Nem kértem már egyszer tőled hasonlót? Üdvözöllek. — **Dunay Margit.** Tanulságos mese, csinos fordítás. A jövőre nézve: ajánlom az előző üzenet elolvasását. — „**Lázadás a kályhában**“. Tartalmas, kedvesen előadott apróság. Szerzőjét, Hermine nénit, csak buzdíthatom a folytatásra. Mióta kiderült a szerző kivolta, csak annál kedvesebb előttünk az a kis közlemény. Ne legyen az utolsó. — **Brüll Elli.** A tetemes gyűjtést, mint ügyes előadástok s szívósságtok gyümölcsét, a felföldi szüőködők részére elküldöttem. A szinlapon miért nincs kitéve, az előadott darabokat honnan szedték? — **Markó János.** Cseresznye-szarakat ilyenkor! Vagy nagyon késő volna már, vagy nagyon korán volna még. De annyi bizonyos, hogy közelébb vagyunk már hozzá, mint amily távol vagyunk tőle. A küldeményed másik felét átszolgáltattam. — **Farkas Margit.** A beszélykéd régi nyomon jár nagyon, de némi szükséges változtatásokkal talán közölhető. Ha valamely levélre, küldeményre nem mindjárt a rá következő számban jön meg a válaszem: ez még nem azt jelenti, hogy »megharagudtam«, mint a hogy soraidban keserűen felpanaszlod. Kéziratok elolvasása több idővel jár, mint a rendes leveleké. — **Halvagy Béla.** A te jó mamád okos asszony. Mi hasznod, örömid is telhetnék benne: lefaragni annak a szegény bagoly fióknak a karmait s levágni a szárnyait? Neveld, persze kalitban, amíg megerősödik; aztán, valamely holdas enyhe tavaszi estén, bocsásd szabadon az istenadtát. Nem várhatasz tőle hála-dalt, mert az énekhez nem ért. De ha a csonka toronyból majd valami huhogást fogsz hallani, az is hála-számba mehet, mellyel a szabad madár szivedet dicséri. A bagolyka rajza (már mint az a rajz, melyet róla te készítettél) tehetségre mutat. — **Deutsch Oszkár.** Az üdvözlöketeket melegen viszonozom. — **Ehrlich Juliska.** A leveled végére, neved alá oda bigyeszted, hogy: »b. u. é. k.« Ezt nyilván valami állandó udvariassági formulának tartod. Hiszen az újévi üdvözlés alkalmazhatósága már idejét multa! De, mert a jó kívánság soha sem jár későn, köszönettel fogadom most tizenegy hét múltán is. — **Pataky Imre.** A cseresznye-szárból teát főznek, mely jó a köhögéstől és cseresavas tartalmánál fogva erősítő ital is. — **Patterson Margit és Orsolya.** Ida néni megígérte, hogy Roszesont Ferkéről ír még egy történetet. Hogy éppen arról-e: mikép boldogult vele a nevelője? — nem tudom. De gyanítom, bogy olyasmi lesz. — **Ifj. Szöllősy Lajos.** Beválik. Mihelyt egy kis helye szorul, közlöm. — **Steinberger Kató.** Ha neved nincs a megfejtők sorában, jele, hogy levélkéd elve-

szett a postán. Azóta, ugy-e bár, fönnjársz? Kivánom, hogy így legyen. — **Themleitner Mariska.** A te irásod? Mert a magadét, ha még oly foggyatékos is, szívesebben veszem mint az olyat, mely a más kezétől származik. A beküldött képrejtvényed megfejtőinek jutalomképp megengedi édes apád, hogy a tiszapüspöki réven, mely az ő tulajdona, ingyen kelhessenek át. Ez a felajánlás igen kedves, csak hogy nem igen hiszem, a megfejtők közül él-e majd vele valaki, ha csak arra felétek nem lakik. Már csak azért sem gondolom, mert a te rejtvényed, »Félegyháza«, már nagyon régen megjelent a »**Kis Lap**«-ban s azóta beküldötték vagy 150-en. — **Kovács Irénke.** Ha fekvő-betegen is ilyen csinos az irásod: milyen lehet az, ha egészségesen fenn ülve írsz! Erről győzz meg mihamarább: ami azt a jó kívánságomat is jelenti, hogy mihamarább gyógyulj fel. — **Ifj. Somssich Andor.** Hogy is képzelheted, hogy az ilyen mese, amely minden undoksága mellett népi-ismeit tekintetben érdekes lehet, gyermeknek szolgálhasson olvasmányul? Az, hogy fordítás, kéziratodat nem menheti fel attól, hogy gondosan le legyen írva. Buzgalmad azonban mindenképen dicséretre érdemes. Máskor jobban megfelelő tárgyat válassz. — **Reitzer Margit és Alice.** Hogy személyesen is megismerkedhesünk, látogassatok el hozzám egy szerdai vagy csütörtöki napon 5—6 az Athenaeumban. Szívesen látlak. Köszönettel nyugtázom a gazdag bélyeg-küldeményt. — **Stauber Erzsike.** A »rossz« szóban nincs ő, és ez megzavarja a különben ügyesen szerkesztett karika-rejtvényt. — **Bally Gábiczi (?)** Nem valami régebben hallott költemény viszhangja ez a te versikéd? Sokkal nagyobb örömidem tellett a csinosan írott levélkében. A »Gábiczi« családi név, avagy Gábornak (Gabriellának) a bevezető formája? Hogy a »**Kis Lap**«-ot annyira szereted, szeretem. — **Szögyény Gábor.** Az előző üzenet vége neked is szól. — **Décsey Mariska.** Téged is csak az előző üzenetre utalhatlak. Külön ivre volna szükségem, hogy a »**Kis Lap**« iránt mutatott ragaszkodástok, lelkesedétek nyilvánításai fölött kifejezzem örvendő meglepedésemet. — **Sziklay Serena.** A »**Tündérmesék**«-ért járó pénzt nem hozzám küldted be: de nyilván annak a könyvkereskedésnek, mely azt kiadta. Ird meg világosan, a 80 krt kire czimezted? Töredelmes vallomásod nekem nagyon jól esett. — **Merse Rózsika.** Némi változtatással közölni fogom. — **Goldschmiedt Olga.** Megfejtjeni helyesen fejtetted meg, de nyerni semmit sem nyertél, azt az elégtételt kivéve, hogy a te neved szintén ott lesz a többiek sorában. Örömmel látlak téged is a »**Kis Lap**« táborában. — **Ifj. Basch Gyula.** Már miért ne szabadna beküldened?

Lássuk hát, mit tudsz? . . . És éppen most hozza a postás a küldeményedet, melyben akad néhány közölhető. A rajzaid nem is oly rosszak, mint szerényen megjegyzed. De illik is, hogy egy jeles festő művész fia: apja fia legyen. — **Gerd** **Oszkár**. Egyszer Róberttel, Mariskával és a kis Gyulával jertek a szerkesztői szobámba (szerdán 4—5.). — **Kunwald Margit**. Takaros levélkédet örömmel olvastam. — **Fried Pista**. Helyes a válasz. — **Szabó testv.** Ugy te Irén, mint te is Béla, örömtől szerezte nekem kedves soraitokkal. Hát ha még nem irkából tépett papírosra irtatok volna! Hol találhatnátok meg engem Budapesten? Ott, hol a leveletek. Ez csak természetes. Nem igaz? — **Mayer Hedvig**. Ám tégy próbát a versírással. Ha beválik, közlöm is. Szíves üdvözléseimet a távolba! — **R. A. és B. S. „nevelőnk”**. Tréfa? — **Hj. Veszprémy Lajos**. A cseresznye (és nem gyesznye) szárából, mint főnnebb említettem is, erősítő és oldó theát főznek. — **Singer Béla**. Minden rejtvény megfjítésére tiz napi határidőt szabok. — **Nagy Gizella**. Reménylem. jót tanácsoltam. — **Ambrozy Gyula**. Miért D. ur. és nem Forgó bácsi nevére küldöd a leveledet? — **Lengyel Margit**. Ha igaz, hát a tündér a kis Iluskának irt. Az a »Katicza« tollhiba. — **„Bucsu hazám-tól” stb.** Ha csak az írója előtt »bizonyult be jónak«, még nem jogezim a megjelenésre. Kell, hogy a vers a szerkesztő előtt is »bizonyuljon be jónak«. Már pedig ettől a mértéktől a két költemény messze esik. De még nyelvtani és helyesírási hibákban is bővelkednek. — **Wittchen Elza**. A rejtett példaszónak csak az a hibája, hogy nincs kimerítve. Hol maradtak a: *terem, kert, már, meleg, sár, kerevet, Garam, veres, remete, terv, merev, reték, lebeg, rebeg, keres, kas, kakas, vers, Aranka, gereben*, stb. stb? Merítsd ki minden lehető összevetéseiben s akkor küldjed be újra. A »Putney-vára« még vagy 6 számon át folyik. Szindarab is lesz nem sokára. — **„Tavaszi álom” „Ibolya ébredése.”** Sokszor elálmodott álmokat álmodja a két kis lány, de minden eredeti vagy újabb vonás nélkül. A csinos előadás azonban biztat, hogy idővel külön dolgokat fognak beküldeni.

BÜNTETÉS.

B. K. megfjítését nem közlöm. Nem csak az írása hanyag, de még annyi fáradságot is sajnált a nevével, hogy legalább azt írta volna le olvashatón. Eppen csak a neve két kezdőbetűjét bírtam felismerni. Ezeket ide is jegyzem. — **L. L. és S.** Az ilyen piszkos hanyag

írású levél (lev. lap.) nem érdemes rá, hogy figyelembe vegyem. — **W. J.** Tépett szélű levélre választ nem adok. **F. b.**

JÓTÉKONYSÁG.

Árva- és Thurócz-vármegyei inséges hazánkfiai fölségelésére küldöttek:
Jf. Cziráky Jeanne gyűjtése 30 frt. (Egyes adakozók: Jézuska-társaság 5 frt., Kis Hirmondó 3 frt., Miss Teresa 2 frt., Andrássy K. 10 frt., gf. Almássy K.-né 5 frt., gf. Cziráky Jeanne 5 frt.) **Gedeon Zoltán** és **Endre** 1 frt., **Kricsfalusy Márta** 1 frt., **Bródy Armand** 3 frt 40 kr., **Kabdebó Margit** 2 frt., **Kovács Irénke**, **Márta** és **Katalin** 1 frt., **Décsey Mariska** 1 frt., **Imrédy Kálmánés Károly** 3 frt., **Horváth Böske** gyűjtése 13 frt 50 kr., (Egyes adakozók: öreg bácsi 5 frt., egy bácsi 1 frt. 50 kr., apa 1 frt., nagynéni 50 kr., másik nagynéni 1 frt., Ilona 1 frt., Mariska 50 kr., nagyapa 1 frt., mama 1 frt., Horváth Böske 1 frt. 50 kr.), **Ferenczi Zsófi** 1 frt., **Klár Berta** 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . 1 frt 40 kr.
Félévre 2 „ 80 „
Egész évre 5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használatára) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.